

at gjøre denne Genstilling til den høitærede Justitsminister, skal jeg hermed slutte.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal tage den Genstilling, som den ærede Rigsdagsmand nu gjorde, under Overveielse til 3die Behandling. Jeg har ganske vist ikke formaet at følge ham i det omtalte Regnestykke, men jeg tvivler i det Hele ikke paa, at det er rigtigt, og jeg er ogsaa enig i som en Følge deraf at foreslaa en Forhøielse. Da det vilde se urimeligt ud at blive staaende ved 68 $\frac{1}{2}$ Ore, er det rimeligere at gaa til 70 Ore.

Ville: Under dette Affnit er tillige sat til Forhandling § 25 paa Finantsloven, som vedrører Statsstiftudet til Island. Der er ikke stillet noget Ændringsforslag til denne Del af det under Justitsministeren i hans Egenskab af Minister for Island forterende Budget; men jeg ønskede gerne at tillade mig nogle Bemærkninger om et Forhold, som forekommer mig ikke at kunne være ganske ligegyldigt for os. Island har jo nu opnaaet fuld legislativ Selvstændighed; det staar næsten kun i Personalunion med Danmarks Krone, modtager aarlig Tilskud fra den danske Statskasse, dels et fast og dels et synkende; den danske Stat betaler Udgifterne ved Overbetyrelsen, og vi udrede forskellige Udgifter vedrørende Forbindelsen med Island, ligesom vi allerede i Aar paa Finantsloven ville have Leilighed til at se, at der fra Island kan fremkomme Fordringer om Udgifter, i hvilke den danske Stat skal deltage udenfor dem, der have deres Plads paa § 25. Jeg siger herved til en Bevilling, der er begjært til et Lanterneapparat til et Fyranlæg ved Reykjanæs, en Sag, som kommer til at ligge for ved en anden Paragraf. Den islandske Selvstændighed har medført for os den overordentlig store Behagelighed, at vi ere blevne befrieede for en Mangfoldighed af Love, der tidligere bleve forelagte her til vor Behandling og Afgjørelse, og over for hvilke vi vare stillede særdeles uheldigt, da de berørte Forhold, om hvilke vi i alt Væsentligt maatte være uvidende, saaledes at paa den ene Side vort Samtykke blev en blot og har Formalitet, og at paa den anden Side en ganske enkelt, ofte fra en privat Person paavirket Kritik kunde komme til her at udøve en aldeles utilbørlig Indflydelse. Island har nu fuldkommen Frihed til at give sig selv de Love, det vil, og selv om vi ved Sagtagelse af, hvad der foregaar paa Island, maatte faae det Indtryk, at det er et Land, som holder mere af at give Love end af at følge og gennemføre dem, er dette Noget, som er os uvedkommende, det kunne vi lade Islænderne selv om. Men naar Loogivningen paa Island ikke indskrænker sig til, hvad der ligger inden for dens Omraade, men gaar videre og officerer danske Undersaatter i deres Virksomhed ogsaa udenfor Island, tror jeg,

at man derved kommer til at gaa et Skridt udover det, som Islands Selvstændighed kan medføre, og at der bliver Opfordring for os paa dansk Side til at nedlægge nogen Indsigelse mod en Fremgangsmaade, der saaledes gjør Indgrib i Danmarks Selvstændighed. Vi kunne ikke have Noget imod, at Islænderne besatte sig selv lige saa høit, som de ville, men vi kunne have en Del imod, hvis man paa Island vedtager Skattelove, der besatte danske Undersaatter af Ting, som ikke komme Island ved. Der er under 14de Decbr. forrige Aar blevet stadfæstet af Hans Majestæt Kongen en af Althinget vedtagne Lov angaaende en Indkomstskat paa Island. Det vil vidne om det høie Standpunkt af Udvikling, som Islænderne allerede have naaet, hvis de ere i Stand til at gennemføre en Lov om Indkomstskat; thi det vil være et Vidnesbyrd om, at Dens Befolkning er i høit Grad loyal lige over for den islandske Landkasse; jeg tvivler nemlig meget paa, at Dens Myndigheder ville være i Stand til at anfille de skarpe, kontrollerende Undersøgelser, som ellers kræves, hvor en Indkomstskat er paalagt; man vil væsentligt være henvist til at stole paa de Opgivelser, som Islænderne selv maatte give. Ogsaa glæder jeg mig over at se den store Velstand, der maa være paa Island, eftersom man ser af Reglerne for Skatteprocenten, at der af Indtægter paa 7,000 Kr. og derved skal erlægges 4 pCt. i Indkomstskat. Jeg maa jo antage, at det er virkelig findes, selv udenfor Embedsmændenes Kredts, et ikke ganske ringe Antal af Islændere, som have en Indtægt af 7,000 Kr., thi at Skatteloven skulde være saaledes affattet, at dens egentlige Regel kun skulde træffe en Undtagelse af Befolkningen, tør man vel ikke antage. Man er i denne Lov gaaet meget vidt med Hensyn til Indrømmelse af Skattefrihed, idet der nemlig af de første 1,000 Kr. Indtægt slet ikke svares Skat, og naar man veed, hvilken Rolle Penge spille paa Island, tror jeg, det vil erkendes, at allerede en Indtægt af 1,000 Kr. maa anses for at være ikke ubetydelig. Men alt dette er Forhold, hvor over Islænderne selv maa raade, det er ikke Noget, som angaar os. Men der findes i Lovens § 10 en Bestemmelse om, at den, som ikke har Bopæl i Landet, men nyder Indtægt af Fordeierdomme eller en paa Island drevne Næringsvei eller Virksomhed, skal bestattes af „den heraf flydende Indtægt,“ og saadanne Skattepligtige skulle opgive en i Sysslet eller Kjøbstaden bosat Mand, der indbetaler hans Skat. Hvad nu angaar Danske, der maatte eje Fordeierdomme paa Island, skjønner jeg ikke, der kan være det Mindste at invende imod, at de erlægge Skat af disse Fordeierdomme, de besidde der oppe, og om Størrelsen af disse Fordeierdommes Indtægt kan der ikke herske nogen anden Tvivl end den, som let lader sig afgjøre, naar hele Indtægten falder indenfor Islands Grændser. Ganske